

(Последен обществен прозорец утасва.)

— Утаска встърде!

(Изворката към балкона на дон Сел,  
която все още не е обтменъ.)

Прозорецът проклетъ,

кога ще обтменъ ти? — Какво мрачна е нощта!  
Глещи, като звезда въртеш мрака, дон Сел!

(На дон Рикардо.)

Дали е полунощ?

Дон Рикардо

Наскоро ще настъпи.

Дон Карлос

Да свършим! Всъщност и другите могат би  
да се яви пред нас.

(Прозорците на дон Сел се обтмват. На обт-  
мената стъклена врата се изръзва нейната  
стыка).

Кай-после върваме стыка!  
Мой чудно никогата денят не е изгубвал  
пред моят очи. Да и направим знак!  
Мя чака той знак. Трикратно ще изпитам  
и в миг, придели, ще се тзе тя при нас!  
Аз колкото ни брой ще я изграми...  
Затуй идеме там — и в стыката дебете  
любовника — така по равно ще обмим;  
разбойника на васъ, на мене — хубавицата!

Дон Рикардо.

Благодаримъ.

Дон Карлос

Щомъ той пристигне тук, вие  
излезте изведнъж от вашата засада,  
ракетете го, докле на себе си той дойде,  
ще отвлъка без страх азъ бързо хубавицата,  
и ще се съблеще пакъ, но — после! Вие само  
не го хванайте — той храбъръ е — при туй,